

I. felvonás

Megváltás

2. fejezet

Rutin

Mira egy idegen helyen találta magát, mégis úgy ismerte, mint a saját tenyerét. Ez a világ egykor egy festői hely volt, egy hatalmas civilizáció bölcsője és a méltó székhelye, a szabadság szimbóluma, a modern kultúra egyik legfényesebb ékköve... Ám már leáldozott a fénykora, tűz és halál martalékává vált az, ami a büszke mivoltából megmaradt. Az ég vérvörössé vált, a fekete felhők hamvat szórtak a lángoló épületek közé. Az utcán elszenesedett holttestek hevertek, csak most érhetten el őket a vég, mégis úgy tűnt, mintha már évek óta eltávoztak volna az élők közül.

Wess elkeseredetten rohant végig a lerombolt az utcákon, a főtéren nem maradt több egyetlen hatalmas szobornál. A sötét fém egy köpenyes alakot mutatott, aki aktivált fénykarddal állt, harcra és tettere készen. Mira nem értette, hogy maradhatott érintetlenül, egyedül a talpazat feliratával nem stimmelt valami... Wess szíve kihagyott egy ütemet, amikor átfutotta a betűket:

A KASZÁS

Mira zavartan tért magához, nem álmodott, egy újabb látomás érte. Szörnyen megrémítette, amit látott, hiszen csak elvétve látott ilyen messzire az időben, de azok a víziók kivétel nélkül beteljesedtek. Ezúttal nem akarta elmondani a mesterének, nem látta értelmét, hiszen semmiképpen sem szabhatott gátat az eseményeknek.

Legszívesebben visszafeküdt volna, azonban már tapasztalatból tudta, hogy a Reaver hajtóművei nem fogják engedni, hogy visszaaludjon. Amíg otthon voltak itt mindig zavartalanul aludhatott, de ahogy elindultak szinte lehetetlenné vált a nyugodt éjszakai alvás lehetősége. Wess zavartan sóhajtott egyet, kibújt a takaró alól, aztán elindult a konyhába, hogy csillapíthassa az éhségét.

– Nem tudsz aludni, mi? – kérdezte Fenn, amint meglátta a tanítványát. Az asztalnál kanalazta Selene levesét, sokkal jobban ízlett neki, mint otthon.

– Rutin – felelte gúnyosan Mira. Wess elővett a tárolóból egy szárított hússal teli zacskót, helyet foglalt a mesterével szemben, aztán kivett belőle egy darabot.

Fenn csak azután szólította meg, miután beleharapott a húsba.

– Ki ne találj, hogy így sem jó! Ez az ócskavas nem magától lett ismét repülőképes.

– Várjuk ki a végét, mester – mondta Mira, amint lenyelte az első falatot. Sosem rajongott az efféle ételek után, de esküdni mert volna rá, hogy már hónapok óta nem evett ilyen jót. – Carlos és Leana nélkül csonka ez a család.

– Egy nap és elérjük a Fővárost – jelentette ki Fenn. – Amint felszedtük a pankrátort, már csak a hercegnőt kell felcsábítanunk valahogyan a Nabooról.

– Majd elbújok – vetette fel Mira. – Ha nem érzi úgy, hogy valaki bármikor leszúrhatja, akkor lehet, hogy velünk tart majd.

– Kétlem, hogy sportot úznél belőle – rázta a fejét Fenn. Nem tetszett neki, hogy Wess felhozta a témát. Nem direkt csinálta, többször is megesett már, hogy önkéntelenül beszélni kezdett a szüleiről, az otthonáról, vagy arról a bizonyos napról,

amikor öltre ment a mesterével. Olyankor elhallgattak, gyakran már nem is szóltak egymáshoz aznap.

– Felejtsük el – vette észre magát Mira.

Néhány pillanatra megpróbálták maguk mögött hagyni a történeteket, azonban a sors nem eresztette el őket ilyen könnyen. Selene kétségbeesetten rohant be hozzájuk, hevesen lélegzett, a homlokán és a halántékán izzadságcseppek csorogtak le, nem a fáradtság, hanem a félelem szülte őket.

– Szökik az energia! – döböntette meg a társait. – A hetesen!

Fenn kerek szemmel nézett rá a tanítványára.

– Mit csináltál? – kérdezte faarccal Jaris.

– Semmit – felelte értetlenül Wess. – Lehet, nem hozták teljesen rendbe.

– Ráérünk még vitatkozni! Azonnal le kell tennünk a hajót! – szólt közbe Selene.

– Hol? – kérdezte Fenn.

– A Denon elég közel van – vágta rá Shmir.

– Csináld!

Alig győződtek meg róla, hogy biztonságban vannak, máris kezdetét vette a vizsgálat. Mira kénytelen volt leadni a kardját, folyamatosan Fenn közelében kellett lennie, aki górcső alá vette a vezeték kérdéses szakaszát, mialatt Selene átnézte a rendszereket felvételek és adatok után kutatva.

– Semmi közöm hozzá – törte meg a csendet Wess, a mestere úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. Megakadt a tekintete a fénykardján, Fenn övén függött, könnyedén elragadhatta volna az Erővel, miért is ne tehetne volna meg, amikor jogtalanul vették el tőle?

Selene lépteit általában még teljes csendben sem lehetett meghallani, mégis odafordultak hozzá, mielőtt megszólalhatott volna Mira háta mögött.

– Végig a kabinjában maradt – szögezte le Shmir.

– A javítással semmi gond nincs – jelentette ki Fenn. – Mindenhol megnéztem, ahol lehetett, a gerincnél kell eresztenie. Nem ő tette.

Wess megköszöri a torkát.

– A frászt hoztad ránk – jelentette ki Jaris megkönnyebbülten.

– Tisztelettel, mester, de az érzelmeid elhomályosították az ítélőképességedet. Ha ártani akarnék neked, ennél ostobább módszer nem létezne rá.

– A hallottak alapján abban sem volt túl sok logika – tette hozzá Selene.

– A becsült képességeimhez mérten megfelelően eszeltem ki – felelte Wess. – A túlzott önbecsülésem vezetett ahhoz, hogy majdnem elvesztettem a lábamat. És annak ellenére, hogy még mindig végtelenül sajnálom azt, ami történt, megkérhetnék rá benneteket, hogy hagyjuk ezt, és foglalkozzunk az igazi problémával?

– A megfelelő összegért cserébe egy éjszaka alatt helyre fogják hozni – felelte Fenn. Bőven meg tudták engedni maguknak a szükséges javításokat, gyakorlatilag nem létezett az igazi probléma. – De ez akkor sem lehet véletlen.

– Rám ne nézz – tette keresztbe a karját Selene. – Én már jóval az ifjúhölgy előtt megtanultam, hogy nem túl jó ötlet az életedre törni.

– Mondjuk azt, hogy ez egy újabb megmagyarázhatatlan véletlen – vetette fel Mira.

– Régóta nem hiszek már ezekben – rázta a fejét Fenn. – Gondolom, megint akkor fogjuk megtudni az igazi okot, amikor már régen késő – törődött bele keserű szájjal.

– Ki hol akar aludni? – terelte a témát Selene. – A frászt hozza rám, ha egész éjjel vadidegenek mászkálnak körülöttem.

– Biztos akad a környéken egy hotel – mondta Mira.

– Két hete sincs, hogy a Szövetség elfoglalta a bolygót – rázta a fejét Fenn. – Csillagászati összegekbe kerülnek a még ép szállók kényelmesebb szobái.

– Az mióta probléma? – vont össze a szemöldökét Wess.

– Rendben – bólintott rá Jaris. – Keress egy jobb helyet és bérelj ki két szobát! Mi hamarosan csatlakozunk hozzád, de még nosztalgiaúnk egy kicsit. – Selene elmosolyodott, Mira igyekezett nem tudomást venni a mögöttes tartalomról.

– A kardomat visszakaphatom?

Mira éveket töltött az utcán, éppen csak annyin tengődve, amiből életben tudott maradni. A Nar Shaddaa-n megfogadta, hogy ha egyszer a tehetősek közé tartozhat, nem fogja kímélni a tárcáját. Felkereste a környék legfényűzőbb luxusszállóját, kivette a két legrágább szobát, aztán elhatározta, hogy alaposan felméri őket, időt adva a mostoha szüleinek.

Wesst lenyűgözte a hatalmas épület, a díszes falak, a pincérek és a szolgálók azt sugallták számára, hogy egy éjszakára igazi hercegnőként élhet. Korábban is megtehetette volna, azonban egy évig sem tartott volna a pénzük, ha elkötelezik magukat emellett az életstílus mellett.

A két szoba egymás mellett helyezkedett el, a nyolcvanhatos szinten. Amikor Mira elérte a hozzájuk vezető folyosót, nem tudta megállni, hogy ne nézzen ki az ablakon. Denon a csata után is gyönyörű hely maradt, az ekumenopliszok egyik ékköve. A kék eget báránfelhők tarkították, az alkony fénye narancssárga áradatba borította a horizontot. Wess nem tudott betelni a felhőkarcolók véget nem érő sorával, amelyek a maguk finom, bájos módján tornyosultak a felhők közé.

Mira gondolatmenetét maga az Erő szakította félbe. Tisztán érezte benne a zavart, Fenn nem kelthette, hiszen ő mutatta meg neki, hogy álcázhatja magát más erőhasználók előtt. Az Erő egy második mestere is a közelben tartózkodott... De ki lehetett az?

A liftakna ajtaja kinyílt, Mira riadtan kapta oda a tekintetét. Jelét sem látta a felvonónak, az ajtó mintha egy műszaki meghibásodás által siklott volna félre. Wess egy férfi kiáltását hallotta visszhangozni, majd egy meztelen alak suhant el előtte az aknában. Egy pillanatra azt hitte, hogy tovább zuhant, azonban sikerült elkapnia a bejárat aló részét. Mira döbbenet nézte végig, ahogyan a csont sovány, fél kopasz, ősz hajú, borostás arcú Sigil felhúzta magát, aztán rohanni kezdett felé. Anyaszült meztelen volt, mindössze egyetlen fénykardot tartott a markában.

– Hosszú történet! – mondta az öreg, mikor elszaladt mellette. Nem állt meg a folyosó túlsó végében lévő ajtóig, amit sietve kinyitott, aztán tovább szaladt.

Mira hitetlenkedve pislogott, nem fért a fejébe, hogy mit látott az előbb, sosem tudott hozzászokni Sigil mindennapjaihoz.

Rövidesen a felvonó is megérkezett, újabb érthetetlen pillanat elé állítva Wess. Egy átlagos magasságú, vörös hajú, sárga szemű nő állt benne, fekete ruhát és köpenyt viselt, vörös fénykardot tartott a kezében. Wess felé szaladt, aki idegesen nyelt egyet, nem kívánt megküzdeni valakivel, aki még Sigilt is menekülésre készítette.

Mira hátratette a kezét, készen arra, hogy bármikor elővehesse a gondosan elrejtett fénykardját. A sith idegesen közeledett felé, a tekintetén látszott, hogy nem látott át Wess álcáján. Nem tartotta őt többnek egy ártalmatlan fiatal lánynál.

– Arra ment – pillantott az ablakkal szemben elhelyezkedő ajtóra Mira.

– Okos kislány – mosolyodott el a sith, aztán leereszkedően megsimogatta Wess arcát. A tanítvány legszívesebben kettévágta volna, azonban emlékezett rá, hogy végződött a legutóbbi éles kardpárbaja.

Mira megvárta, amíg a rejtélyes támadó elment, aztán felsóhajtott, tudva, hogy kapcsolatba kell lépnie a mesterével. Először a kommunikátorával próbálkozott, Fenn nem vett tudomást a hívásáról. Nem maradt más választása, mint kihasználnia a köztük kialakult köteléket, és az Erőn keresztül lépjen kapcsolatba vele. Behunyta a szemét, majd koncentrálni kezdett.

– *Mester* – szólította meg őt az elméjével.

– *Nem alkalmas!* – vágta rá Jaris. A tanítványa érezte, hogy éppen közepén volt valaminek, de nem maradt választása.

– *Baj van* – folytatta Mira.

– *Mit csináltál már megint?* – förmedt rá tudatilag Fenn. Nem tudott egyszerre két dolgot csinálni, meg kellett szakítania az egyéb irányú elfoglaltságát.

– *Itt van Sigil* – vágta rá Wess. – *Éppen egy nevesincs sith kergeti őt végig a felhőkarolón. Tekintve, hogy semmi sem szokott egyben maradni körülötte, gondoltam, jobb, ha szólok.*

– *Gyere vissza!* – mondta aggodalmasan Fenn.

– *Boldogulok, mester* – felelte Mira.

– *Ne vitatkozz!* – parancsolt rá Jaris. – *Ismered a rutint. Tudod, mi történik, amikor térdig gázolunk abban a bizonyosban, és azt hisszük, hogy már nem lehet sokkal rosszabb.*

– *Hirtelen nyakig leszünk benne* – bólintott egyet Mira. – *Húsz perc és ott vagyok.*

Wess nem osztotta a mestere aggodalmát, azonban sokat jelentett neki a bizalma, és nem sokkal ezelőtt kellett szembesülnie vele, hogy milyen gyenge lábakon is áll az. Megfordult, mire egy magas, öreg, szakállas férfit látott maga előtt.

– A Jedi nem élhet! – jelentette ki az idegen.

Wess csak ekkor vette észre a kezében lévő fegyvert. A formája egy fénykardét idézte, azonban még sosem látott ehhez foghatót, az egyszerű, sima tervezést különös jelek díszítették, az egyik, egy függőlegesen áthúzott kör az idegen homlokára lett égetve.

– Én minden vagyok, csak Jedi nem – felelte Mira idegesen.

– Hazudsz! – ordította az idegen, aztán aktiválta a fegyverét. A markolatból egy hosszú, keskeny, lila plazmapenge kúszott elő. A támadó azonnal rohanni kezdett a tanítványnak, aki az utolsó pillanatban kerítette kézbe a fénykardját.

A plazmapengék hevesen ütköztek egymásnak, az idegen nem állt meg, a rettenetes lendülete az ablakhoz készítette Mirát. A biztonsági üveg porcelánként tört össze mögötte, Wess azon kapta magát, hogy zuhanni kezdett. A támadója utána vetette magát, meg akart bizonyosodni róla, hogy teljesíti a feladatát.

Mira a felhőkarcoló oldalába állította a fénykardját. A módszer működni látszott, fokozatosan lelassult, azonban az idegennek közbe kellett lépnie. Wess előre látta a kardcsapást, úgy érezte, hogy a karját elválasztják a testétől, hogy az még be sem következett. Azonnal elengedte a fegyverét, a kezét minél közelebb próbálta húzni a testéhez, azonban a penge így is centikre haladt el a bőrétől.

Egy krízishelyzetet megúszott, máris jött a következő. Az idegennek nagyobb lendülete volt, mint neki, ezért magával ragadta a mélybe. Mira tudta, hogy a lila penge könnyen az élete végét jelentheti, ezért az Erővel ellökte magától a támadót, még ha ez meg is gyorsította a zuhanását.

Egy percbe is beletelt, mire Wess elérte a földet. Sokáig abban reménykedett, hogy sikerül megkapaszkodnia valamiben, azonban még időben belátta, hogy nem úszhatja meg ilyen egyszerűen. Mindkét kezét a talaj felé tartotta, majd minden erejével koncentrálni kezdett. Egy Jedi mestert is megterhelt volna, hogy időben lelassítsa magát, Mira megoldotta, hogy épségben landoljon a tér közepén, de hatalmas árat fizetett érte. Hiába próbált meg felegyenesedni, térdre rogyott, aztán kifeküdt az acélon. Senki sem segíthetett rajta, ugyanis ezt a zónát lezárták a csata pusztítása miatt. Mindenütt barikádnak használt tárolók feküdtek, lézer ütötte lyukak tarkították a talajt, és egyes helyekről még az elesettek maradványait sem tüntették el maradéktalanul.

Wess nem feküdhett sokáig, amint felnézett, már látta a támadóját. Az idegen aktivált karddal zuhant felé, egy kézzel lelassította magát, majd megállt fél méterrel a föld felett. Kényelmesen a fém felé fordította a lábát, mielőtt leereszkedett volna.

– Ne küzdj, gyermek, akkor fájdalommentes halálad lesz! – mondta halálnyugalommal a támadó.

Mira nem akart eltávozni az élők sorából, azonban nem látott utat a túlélésre. Az Erő az utolsó pillanatban sietett a segítségére, mintha egy akarattal rendelkező lény

lett volna, aki a legszentebb céljának Wess túlélését segítette. A tanítvány érezte, ahogyan visszanyeri az erejét, egyetlen pillanat alatt kipihente azt, ami máskor napokba telt volna.

A támadó lesújtott, Mira kigurult a lila penge alól. A szeme sarkában a fénykardját, nem akart hinni a szerencséjének, azonban ösztönösen megragadta a lehetetlennel határos lehetőséget. Az Erővel a fegyvere után nyúlt, mialatt ismét elkerült egy végzetesnek ígérkező csapást. A markolat már a kezében volt, mire az idegen harmadszor is lesújtott rá, Wess egyetlen mozdulattal arrébb ütötte a pengét. Ezzel nyert egy pillanatot, a balkezét az idegenre tartotta, majd méterekkel hátrébb lökte őt az Erővel.

Mire a támadó észbe kapott, a tanítvány már harcra készen állt előtte.

– Nem jó ötlet – rázta a fejét Mira.

– Az én életem már nem számít, de a halálod... Az mindent megér – jelentette ki az idegen. – Tudd meg, hogy Jiu Lei küldött a másvilágra!

A támadó folytatta a szentnek hitt harcát, Mira felé rohant egy darabon, aztán felugrott, hogy a levegőből sújthasson le rá. Wess félreugrott, Jiu haragosan vágta bele az öklét a talajba. A tanítványra szegezte a tekintetét, dühödt vadként indult meg felé. Mira még könnyedén kivédte a rézsútos kardcsapást, azonban hamarabb kezdődött meg a következő, mint arra számított volna. Az Erő csak az utolsó pillanatban figyelmeztette őt, a lila penge a válla felé tartott, Wess éppen csak fel meg tudta állítani.

– Dögölj meg! – ordította dühösen Lei.

Jiu szünet nélkül ostromolta az ellenfelét, Mira folyamatosan hátrálni kényszerült. Elkapta a fejét a koponyájára törő fénykard elől, kontrázni kezdett, de Lei pengéje még azelőtt a zöld kard útjába került, hogy az egyáltalán megindult volna. Jiu mindent megtervezett, amint egymásnak feszültek a pengék, belerúgott Wess gyengébbik lábába, ami nem tudott megbirkózni a terheléssel. Mira összeesett, Lei hatalmasat rúgott az oldalába. Mire feleszmélt a fájdalomából, Jiu kardja már ketté akarta szelni. Az utolsó pillanatban elé rántotta fegyverét, azonban a lila penge így is csak néhány centire állt meg a homlokától. Lei lenyomta a kardját, Mira minden erejéből meg akarta ezt akadályozni, azonban a vékony karja nem bírta a terhelést. Már érezte a plazma perzselését a homlokán, amikor Jiu egyszer csak elvette onnan a kardját.

– Még egy? – nézett fel Lei.

Mira semmit sem értette, de nem kívánta elszalasztani az egyetlen lehetőségét az életben maradásra. Felugrott, hogy elmenekülhessen, azonban Jiu egyetlen mozdulattal nekilökte egy tárolónak. A fém belehorpadt az ütközésben, Wess kiejtette a kezéből a kardját, mozdulni sem tudott azután, hogy visszaesett a földre.

Jiu nem foglalkozott vele többet, a vörös ciklonra koncentrált, aki puskagolyó módjára vágódott bele az acélba. A sith egy térden állva érkezett le, nem látszott rajta sérülés nyoma. Leire szegezte a gonosz tekintetét, majd szorosan rámarkolt a fénykarjára.

– Noeya Adane – jelentette ki a sith. – Ha ki akarja csinálni azt a hazug kis kurvát, akkor egy oldalon állunk.

– Fel sem foghatod, hogy ki oldalán állok, te gyermek – felelte Jiu, mikor támadóállást vett fel. – Ha az utamba állsz, meg kell, hogy öljelek.

– Nyugodtan kicsinálhatod, ha akarod – rántott vállat Adane. – Mindössze a fénykardjára tartanék igényt.

– Soha! – kiáltotta fel Jiu.

Noeya csak pislogott, amikor rohamot indított ellene Lei, nem fért a fejébe, hogy mi rosszat mondott, de érezte, hogy ésszerű ok lakozott Jiu tettei mögött. Már készen várta a támadását, elkapta a fejét a lila penge elől, aztán lesújtott az ellenfelére. Lei könnyedén kivédte a csípőjét fenyegető kardcsapást, aztán Adane nyakát vette célba, aki szintén minimális erőfeszítések árán szabott gátat a támadásának.

Mira sokáig figyelte Lei és Noeya harcát, sosem látott kiegyenlítettebb küzdelmet. A kardforgatók tökéletesen kiszámították egymás lépéseit, nem tudtak olyat tenni, amit a másik ne látott volna előre. Wess figyelemmel kísérte, ahogyan Jiu megpróbálja kivágni Adane alól a lábát. Noeya még időben megállította a lila pengét, aztán tökön rúgta az ellenségét. Lei úgy érezte, mintha kalapáccsal zúzták volna össze a férfiassága oszlopát és a legfőbb feladatát biztosító köveket, azonban nem mutatta ki a fájdalmát, tudta, hogy az a halálához vezetne. Ehelyett szemén köpte Adanét, egy pillanatra megzavarva őt. Mire Noeya feleszmélt, Jiu fénykardja már függőlegesen tartott felé. A vörös pengével gátat szabott a lilának, azonban Lei nem adta fel. Fegyvereik egymáshoz feszültek, úgy tűnt, patthelyzethez értek.

Wess másra sem várt. Tudta, hogy bármelyik fél is győz, ő halott ember, ezért nem akart ott lenni, amikor véget ér a párbaj. Felugrott a földről, az Erővel a kezébe kerítette a fénykardját, és megindult a csatározókkal ellentétes irányba.

– Nem! – ordította Jiu. Elfordult a küzdelemtől, az Erővel megragadta Mirát, aztán magához rántotta.

Wess lába elhagyta a talajt, kezdetben tehetetlenül repült Lei pengéjéhez, viszont még időben észbe kapott. Aktiválta a fénykardját, és beállította azt a tér talaját képező acélba. Két méteren keresztül kellett vágnia a földet, mire sikerült lefékeznie magát. Lei azonnal neki akart ugrani, azonban váratlan meglepetés érte.

– Kezdő – jelentette ki Noeya, mikor beállította a kardját Lei mellkasába. Hamar kihúzta belőle a pengét, Jiu sokkos állapotban borult a talajra, nem maradt esélye az életben maradásra. – Te jössz – szegezte rá Mirára a tekintetét.

– A helyedben annyiban hagynám – jelentette ki Wess, legbelül tudta, hogy ha Adane nekimegy, vége a dalnak.

Noeya felnevetett az üres fenyegetés hallatán, már alig várta, hogy elválassza Mira fejét a nyakától, azonban egy érzés közbeszólt. Az Erő figyelmeztetni akarta valamiről, a szava a tanítványhoz is eljutott. Mindketten Leire szegezték a tekintetüket.

– Még megállíthatom... Látom... – Jiu ráütött a csuklójára, mielőtt kihunyt volna benne az élet szikrája.

Bármit is aktivált Lei, nem lehetett elszökni előle. Mind tudták, hogy egy másodperc múlva itt már semmi sem lesz. Noeya semmit sem tett, hiszen nem látta értelmét, Mira csak a mestere miatt aggódott. Fennek tudnia kellett, hogy hiába keresi már.

– Sajnálom, mester – mondta neki az Erőn át Wess, mielőtt elnyelte volna őt a kék ragyogás.

Semmi sem maradt a szerkezet aktiválása után, a talajszint felől tizenöt méteres körben nyoma veszett az anyagnak, Jiu holtteste, Mira, Noeya a téren fellelhető tárgyak, konténerek, barikádok, mind semmivé lettek.

Nem pusztultak el, hanem egy másik, távoli helyre tértek.